

Typ zápisu	Porada pracovníků ORP
Termín konání	17.09.2021
Název akce	Porada pracovníků obecních úřadů obcí s rozšířenou působností Zlínského kraje, kteří vykonávají státní správu na úseku státní památkové péče
Účastníci porady	Viz prezenční listina

Úvod

Místo zasedání:	14/15 BAŤŮV INSTITUT, 15. budova, sál A, Vavrečkova 7040, Zlín
Začátek a konec jednání:	09:00 – 13:30
Počet přítomných:	(30)
Počet omluvených:	(6)
Počet neomluvených:	(1)

Program jednání

09:00 – 09:15

- Přivítání a zahájení porady

09:15 – 13:00

- Úřední osoby splňující kvalifikační předpoklady pro projednávání přestupků na úseku státní památkové péče
- Zák.č. 284/2021 Sb., který novelizuje zákon o státní památkové péči
- Aktuality v památkové péči
- Aplikace fiktivního závazného stanoviska v památkové péči

13:00 – 13:30

- Diskuse

1) Zahájení a úvodní slovo

Poradu zahájila úvodním slovem Ing. Alena Pospíšilová, LL.M., která přivítala všechny přítomné. Ing. Alena Pospíšilová, LL.M. dále stručně nastínila organizační informace a jednotlivé body porady.

2) Úřední osoby splňující kvalifikační předpoklady pro projednávání přestupků na úseku státní památkové péče

Ing. Alena Pospíšilová, LL.M., přednesla prezentaci na téma Úřední osoby splňující kvalifikační předpoklady pro projednávání přestupků na úseku státní památkové péče.

Úřední osoba projednávající přestupky na úseku státní památkové péče (zákon č. 20/1987 Sb.) musí splňovat kvalifikační požadavky stanovené § 111 zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich ve znění pozdějších předpisů a současně disponovat zvláštní odbornou způsobilostí dle zákona č. 312/2002 Sb. o úřednících územních samosprávných celků a o změně některých zákonů ve znění pozdějších předpisů.

Požadavky stanovené v § 111 zákona č. 250/2016 Sb. představují úpravu nezávislou na úpravě zákona č. 312/2002 Sb., který se vztahuje na úředníky územních samosprávných celků a v němž je zakotvena povinnost prokázat zvláštní odbornou způsobilost pro výkon určité správní činnosti. Získáním odborné způsobilosti dle § 111 zákona č. 250/2016 Sb. tak není dotčena případná povinnost úředníka získat i zvláštní odbornou způsobilost podle zákona č. 312/2002 Sb. Oprávněná úřední osoba, která je úředníkem územního samosprávného celku, tak musí splňovat jak kvalifikační požadavky dle § 111 zákona č. 250/2016 Sb., tak zvláštní odbornou způsobilostí dle zákona č. 312/2002 Sb., vykonává-li správní činnosti, k jejichž výkonu je nezbytné prokázání zvláštní odborné způsobilosti. Jde o správní činnosti, jejichž náplně jsou stanoveny ve sloupci 4 přílohy vyhlášky č. 512/2002 Sb., o zvláštní odborné způsobilosti úředníků územních samosprávných celků, ve znění pozdějších předpisů, které zahrnují také případné rozhodování o přestupcích v příslušné oblasti (srov. nadpis sloupce 4 této přílohy).

Odbornou způsobilost dle § 111 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. má bez dalšího osoba s vysokoškolským vzděláním nejméně v magisterském studijním programu v oboru právo na vysoké škole v České republice. Tím se rozumí magisterské studium na některé ze čtyř právnických fakult v České republice, a to pouze v oboru právo (ve studijním programu Právo a právní věda), nikoli v oboru jiném (tedy například v oboru Veřejná správa). Absolvování magisterského studijního programu v jiném oboru nežli je obor právo je nutno považovat za vysokoškolské vzdělání (alespoň) v bakalářském studijním programu v jiné oblasti, a tudíž musí být doplněno zkouškou odborné způsobilosti dle zákona č. 250/2016 Sb. provedenou u Ministerstva vnitra, resp. Institutu pro veřejnou správu Praha.

Osoba, která má vysokoškolské magisterské vzdělání v oboru veřejná správa např. na Masarykově univerzitě v Brně, byť získala zvláštní odbornou způsobilost pro správní činnosti při přestupkovém řízení ve věci pořádku ve státní správě, pořádku v územní samosprávě, veřejného pořádku, občanského soužití a majetku, tedy nesplňuje odbornou způsobilost dle § 111 zákona č. 250/2016 Sb. a musí vykonat zkoušku dle § 111 zákona č. 250/2016 Sb. Po úspěšném vykonání zkoušky bude splňovat kvalifikační požadavky pouze na tom úseku státní správy (resp. pro ty správní činnosti), kde disponuje zvláštní odbornou způsobilostí dle zákona č. 312/2002 Sb.

Dále pak, pokud jde tedy o obligatorní vedení společného řízení, ust. § 88 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. vyžaduje, aby se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy a k jejich projednání je příslušný týž správní orgán. Oblastí veřejné správy je souhrn právních norem regulujících určitou množinu právních vztahů, přičemž se vyžaduje, aby měli společného jmenovatele, kterým je shodný či obdobný veřejný zájem (a to nikoli obecný, např. „ochrana životního prostředí“, ale definovaný ve vztahu

k druhovému nebo skupinovému objektu přestupků). Tato obecná formulace je proto zpravidla zúžena na okruh přestupků, jejichž skutkové podstaty se nacházejí v témže zákoně (byť tomu tak nemusí být vždy a je třeba posoudit konkrétní případ).

V případě některých přestupků může pachatel svým jednáním naplnit jak skutkovou podstatu přestupku podle § 39 zák. č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči ve znění pozdějších předpisů, tak skutkovou podstatu přestupku podle jiného právního předpisu, např. stavebního zákona (z. č. 183/2006 Sb., zákon o územním plánování a stavebním řádu ve znění pozdějších předpisů). Správní orgán je povinen vést společné řízení podle § 88 odst. 1 zák. č. 250/2016 Sb., pokud je k projednání přestupku příslušný ve stejné oblasti veřejné správy též správní orgán.

Dle důvodové zprávy k přestupkovému zákonu, zvláštní část, k § 88 zák.č. 250/2016 Sb., „*se zde odkazuje na souvislost přestupků ohledně jimi chráněného objektu tak, aby ve společném řízení byly projednávány pouze přestupky vyskytující se v jedné oblasti veřejné správy a nedocházelo tak ke společnému řízení o přestupcích, které by od úředních osob vyžadovalo velmi různorodou odbornost a jejichž věcná souvislost by byla spíše náhodná nebo vůbec žádná. Oblastí veřejné správy je určitý souhrn právních norem, které regulují množinu právních vztahů majících společného jmenovatele. Tím lze v tomto kontextu rozumět shodný nebo obdobný veřejný zájem. Nejedná se však o veřejný zájem vyjádřený obecně, například ochrana životního prostředí. Veřejný zájem je třeba v tomto kontextu definovat ve vztahu ke skutkovým podstatám přestupků jako druhový nebo skupinový objekt přestupků“.* Toto pravidlo omezovalo společné řízení pouze na situace, kdy přestupky postihují chování, které má negativní dopad na shodný objekt neboli shodný veřejný zájem (v tomto případě zájem památkové péče), které spolu věcně souvisejí, a je namístě, aby byly společně sankcionovány. Není porušením zásady zákazu dvojnásobného postihu za totéž (*zásady ne bis in idem*), pokud samostatné řízení vede a správní trest podle zákona o státní památkové péči ukládá orgán památkové péče a samostatné řízení vede a správní trest ukládá podle stavebního zákona stavební úřad. K tomuto závěru dospěl Městský soud v Praze ve svých rozsudcích čj. 2 A 26/2015-74 ze dne 19. 2. 2018 nebo 4 A 57/2014-38 ze dne 22. 2. 2018. To platí i v případě, kdy jsou jak orgán památkové péče, tak stavební úřad součástí téhož obecního úřadu obce s rozšířenou působností nebo krajského úřadu.

Pro úplnost lze odkázat na novelu zákona č. 250/2016 Sb., která byla 15.9.2021 schválena ve 3. čtení Poslaneckou sněmovnou Parlamentu ČR (sněmovní tisk č. 670) a která přináší některé významné změny ve vztahu ke splnění kvalifikačních požadavků a výjimek z nich, nicméně nemá vliv na výše uvedené.

Obsah prezentace je součástí toho zápisu.

3) Změny zákona o státní památkové péči v souvislosti s přijetím nového stavebního zákona

JUDr. et Mgr. Michal Tupý přednesl změny novelizovaného zákona o státní památkové péči, které budou účinné od 1. 7. 2023. Změny shrnul v 18 bodech. V Závěru upozornil, že uvedené změny nelze aplikovat již nyní, ale až od zmíněného data.

V průběhu vystoupení JUDr. et Mgr. Michala Tupého pronesla krátkou zdравиčku radní pro kulturu a školství Ing. Mgr. Zuzana Fišerová, Ph.D., která pozdravila všechny přítomné a popřála jim mnoho

zdraví a úspěchů. Mnoho úspěchů přítomným popřála i vedoucí odboru kultury a památkové péče PhDr. Romana Habartová.

4) První zkušenosti s aplikací fiktivních závazných stanovisek orgánů památkové péče

Po krátké přestávce JUDr. et Mgr. Michal Tupý přednesl první zkušenosti a dotazy z praxe k aplikaci fiktivního závazného stanoviska. Uvedl 4 příklady dotazů a následné odpovědi Památkové inspekce.

Obsah celého vystoupení Památkové inspekce na poradě KÚ ZK dne 17.09.2021 je přílohou tohoto zápisu.

5) Diskuse

V průběhu diskuse bylo odpovídáno na individuální dotazy z oblasti památkové péče.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu 7 As 94/2018 – 26 ze dne 19.7.2018:

...Dle důvodové zprávy k § 14 zákona o památkové péči se povinnost vlastníka kulturní památky vyžádat si předem závazné stanovisko vztahuje na „všechny úpravy, při nichž by obecně mohl být ohrožen zájem společnosti na zachování kulturní památky nebo jejího prostředí v neporušeném stavu.“ Úmyslem zákonodárce tedy zjevně bylo podrobit předmětné povinnosti co nejširší spektrum činností souvisejících s kulturními památkami, a zabránit tak za pomoci institutu závazného stanoviska předem zamýšleným nežádoucím zásahům do kulturně-historických hodnot kulturních památek. Jedná se tedy o nástroj s preventivním charakterem, kdy teprve orgán státní památkové péče určí, zda je zamýšlený zásah z hlediska ochrany kulturně-historické hodnoty dané kulturní památky přípustný či nikoliv.

... Poukazuje-li stěžovatel na to, že se správní orgány ani soud nezabývaly následky jeho jednání, je třeba zdůraznit, že stěžovatel není postihován za to, že by svým zásahem způsobil eventuální následky vůči vzhledu dané památky, ale za to, že si nevyžádal předem závazné stanovisko k zásahům, které svým charakterem naplňují pojem „obnova“ uvedený v § 14 odst. 1 zákona o památkové péči. Povinnost vyžádat si předem závazné stanovisko totiž stihá i takové typy zamýšlených zásahů, které jsou z hlediska ochrany kulturně-historických hodnot dané památky zcela přípustné a budou ze strany orgánů památkové péče plně aprobovány. Rovněž odborná literatura potvrzuje, že „[h]lavním cílem tohoto ustanovení (§ 14 zákona o památkové péči, pozn. soudu) je ochrana autenticity kulturní památky a tento cíl je logicky možné splnit zásadně před vlastním zásahem do autentické hmoty a podstaty kulturní památky. Cílem tedy není následné aprobování již provedeného zásahu.“ (ZÍDEK, M., KLUSOŇ J. *Zákon o státní památkové péči a jeho prováděcí předpisy s komentářem*. 1. vyd. Praha: ABF - nakladatelství ARCH, ABF - Nadace pro rozvoj architektury a stavitelství, 2005, s. 43). Způsobený následek tudíž nehraje z hlediska naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 39 odst. 1 písm. e) zákona o památkové péči žádnou roli. Podstatné je pouze to, zda stěžovatel realizoval zásah naplňující pojem obnova, aniž by si předem vyžádal závazné stanovisko.

6) Závěr

Na závěr porady poděkovala Ing. Alena Pospíšilová, LL.M. přednášejícímu za jeho příspěvky, které obsahovaly mnoho užitečných poznatků a informací. Dále poděkovala všem přítomným za dosavadní spolupráci a popřála jim mnoho úspěchů do budoucna.